

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 593

din 9 octombrie 2019

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul protecției mediului

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deligora	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Altilia	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul protecției mediului, obiecție formulată de un număr de 85 de deputați, aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal și Uniunii Salvați România și neafiliați, în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție și al art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

2. Cu Adresa nr. 2/5.586 din 4 iulie 2019, secretarul general al Camerei Deputaților a trimis Curții Constituționale sesizarea formulată, care a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 5.546 din 4 iulie 2019 și constituie obiectul Dosarului nr. 2.028A/2019.

3. În motivarea sesizării de neconstituționalitate autorii obiecției susțin că „prin modificarea art. 16 alin. (3), art. 18, art. 20, art. 21 alin. (2) și art. 28 alin. (10) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007, care preiau *in corpore* soluțiile cuprinse în OUG nr. 75/2018, se elimină noțiunea de custode de arie naturală protejată, precum și organizațiile neguvernamentale dintre entitățile care pot administra arii naturale protejate”, cu consecința încălcării principiului securității juridice și principiului neretroactivității legii, prevăzute de art. 1 alin. (3) și (5), respectiv de art. 15 alin. (2) din Constituție. Autorii criticilor susțin că modul în care se realizează transferul de atribuții de la custozii la Agenția Națională pentru Arii Naturale Protejate (A.N.A.N.P.) este lipsit de claritate, o atare soluție normativă, care nu permite derularea contractelor de custodie până la ajungerea la termen, aducând atingere situațiilor juridice ivite înaintea intrării în vigoare a actului normativ criticat, contrar principiilor securității juridice și neretroactivității legii. În același sens s-a pronunțat și Curtea, prin considerentele Deciziei nr. 26 din 18 Ianuarie 2012, aplicabile *mutatis mutandis* în cauza de față: „Destințarea unui contract valabil încheiat prin aplicarea imediată a legii noi nu corespunde exigențelor principiului constituțional al neretroactivității legii. În același sens, prin Decizia nr. 62 din 13 iunie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 19 iunie 1995, Curtea a statuat că, potrivit principiului neretroactivității legii prevăzută de art. 15 alin. (2) din Constituție, contractele valabil încheiate sub imperiul unei legi nu pot fi desființate de legea nouă.” Prin urmare, art. 1 pct. 2 [referitor la art. 16 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007], art. 1 pct. 4 [referitor la art. 18 alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007], art. 1 pct. 5 [referitor la art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007], art. 1 pct. 6 [referitor la art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007] și art. 1 pct. 7 [referitor la art. 28 alin. (10) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007] din Legea privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul protecției mediului contravin art. 35 și art. 135 alin. (2) lit. e) din Constituție, privind dreptul la un mediu sănătos, respectiv obligația statului de a asigura „refacerea și ocrotirea mediului inconjurător, precum și menținerea echilibrului ecologic”.

[referitor la art. 28 alin. (10) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007] din Legea privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul protecției mediului contravin art. 1 alin. (3) și (5), respectiv art. 15 alin. (2) din Constituție.

4. În continuare, autorii sesizării susțin că prin dispozițiile art. 1 pct. 4 ale legii criticate a fost modificat art. 18 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007, în sensul eliminării organizațiilor neguvernamentale din sfera entităților care pot administra ariile naturale protejate, fără a exista o motivație obiectivă care să justifice această soluție normativă. Astfel, cu privire la aceste entități care asigură administrarea ariilor naturale protejate, „statul, prin intermediul autorității responsabile — Agenția Națională pentru Arii Naturale Protejate, a făcut la sfârșitul anului 2017 o evaluare a activității custozilor și a ajuns la concluzia că majoritatea lor covârșitoare au făcut și fac treabă bună și foarte bună”. Or, în acest context, autorii sesizării apreciază că, prin excluderea organizațiilor neguvernamentale de la dreptul de a administra ariile naturale protejate, dispozițiile criticate instituie o discriminare, fără ca deosebirea de tratament juridic să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional, aspect ce determină încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, care consacră principiul egalității în fața legii.

5. În fine, autorii sesizării susțin că modificările art. 16 alin. (3), art. 18, art. 20, art. 21 alin. (2) și art. 28 alin. (10) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007, prin care se elimină noțiunea de custode de arie naturală protejată, precum și organizațiile neguvernamentale dintre entitățile care pot administra arii naturale protejate, sunt de natură a crea o stare de pericol asupra integrității ariilor naturale protejate, prin nașterea unui vid administrativ până la preluarea efectivă de către A.N.A.N.P. a ariilor protejate de la custozii. Este normal ca statul să-și asume responsabilitatea administrării ariilor naturale protejate, însă preluarea directă a administrării trebuie să se realizeze în condiții previzibile pentru toate părțile implicate și cu asigurarea continuității administrării ariilor naturale protejate. Or, preluarea administrării ariilor naturale protejate de către A.N.A.N.P., fără adoptarea unor măsuri tranzitorii pentru asigurarea continuității administrării ariilor naturale protejate, este de natură a crea o stare de pericol asupra integrității ariilor naturale protejate.

6. Prin urmare, în opinia autorilor sesizării, art. 1 pct. 2 [referitor la art. 16 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007], art. 1 pct. 4 [referitor la art. 18 alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007], art. 1 pct. 5 [referitor la art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007], art. 1 pct. 6 [referitor la art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007] și art. 1 pct. 7 [referitor la art. 28 alin. (10) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007] din Legea privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul protecției mediului contravin art. 35 și art. 135 alin. (2) lit. e) din Constituție, privind dreptul la un mediu sănătos, respectiv obligația statului de a asigura „refacerea și ocrotirea mediului inconjurător, precum și menținerea echilibrului ecologic”.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

8. Autoritățile publice menționate nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la obiecția de neconstituționalitate.

CURTEA.

examinând obiecția de neconstituționalitate, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile Legii privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul protecției mediului, precum și prevederile Constituției, reține următoarele:

9. Actul de sesizare are ca obiect al criticilor de neconstituționalitate dispozițiile art. 1 pct. 2 [referitor la art. 16 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007], art. 1 pct. 4 [referitor la art. 18 alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007], art. 1 pct. 5 [referitor la art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007], art. 1 pct. 6 [referitor la art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007] și art. 1 pct. 7 [referitor la art. 28 alin. (10) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007] din Legea privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul protecției mediului. Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 1 pct. 2: La articolul 16, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins: „(3) *Rezervațiile științifice, rezervațiile naturale, monumentele naturii și, după caz, geoparcurile, siturile patrimoniului natural universal, zonele umede de importanță internațională, siturile de importanță comunitară, ariile speciale de conservare și ariile de protecție specială avifaunistică care nu necesită structuri de administrare special constituite se administrează de către Agenția Națională de Arie Naturale Protejate.*”

— Art. 1 pct. 4: La articolul 18, alineatele (1) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins: „Art. 18. — (1) *Administrarea ariilor naturale protejate și a celorlalte bunuri ale patrimoniului natural aflate în rețeaua națională de arie naturale protejate se face, potrivit legii, prin:*

a) *structurile teritoriale din cadrul Agenției Naționale pentru Arie Naturale Protejate;*

b) *structuri de administrare special constituite, cu personalitate juridică, aflate în coordonarea/subordinea, după caz, a unor regiii autonome, companii și societăți naționale, autorități ale administrației publice locale, servicii descentralizate ale administrației publice centrale, instituții științifice de cercetare și de învățământ din sectorul public și privat, asociații de dezvoltare intercomunitară, muzee, constituite potrivit legii și aflate în relație contractuală cu Agenția Națională pentru Arie Naturale Protejate;*

c) *Administrația Rezervației Biosferei «Delta Dunării», aflată în subordinea autorității publice centrale pentru protecția mediului și pădurilor, pentru Rezervația Biosferei «Delta Dunării». [...]*

(4) *Modul de atribuire a administrării ariilor naturale protejate se stabilește printr-o metodologie care se elaborează de Agenția Națională pentru Arie Naturale Protejate și se aprobă prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru protecția mediului.*”

— Art. 1 pct. 5: Articolul 20 se modifică și va avea următorul cuprins: „Art. 20. — *Atribuțiile custozilor sunt preluate de către Agenția Națională pentru Arie Naturale Protejate prin structurile sale teritoriale.*”

— Art. 1 pct. 6: La articolul 21, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins: „(2) *Pentru ariile naturale protejate care nu necesită structuri de administrare special constituite, planurile de management și regulamentele se elaborează de către*

Agenția Națională pentru Arie Naturale Protejate, se avizează de către Agenția Națională pentru Protecția Mediului/instituțiile din subordinea acesteia, după caz, și se aprobă prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru protecția mediului, cu avizul autorității publice centrale din domeniul culturii și consultarea autorităților publice centrale din domeniul dezvoltării regionale și administrației publice, agriculturii și silviculturii.”

— Art. 1 pct. 7: La articolul 28, alineatele (10) și (11) se modifică și vor avea următorul cuprins: „(10) *În procedura de emitere a actelor de reglementare pentru planuri, proiecte și/sau activități care pot afecta semnificativ ariile naturale protejate de interes comunitar, autoritățile competente pentru protecția mediului solicită și în seama de avizul Agenției Naționale pentru Arie Naturale Protejate/administratorilor.*

(11) *Agenția Națională pentru Arie Naturale Protejate/administratorii ariilor naturale protejate de interes național și/sau comunitar, în vederea luării în considerare a tuturor aspectelor din teren, vor fi consultați de către autoritățile de mediu competente în cadrul etapei de încadrare de mediu a proiectelor/planurilor/activităților care pot afecta semnificativ ariile naturale protejate.*”

10. Autorii sesizării susțin că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și alin. (5), art. 15 alin. (2), art. 16, art. 35, precum și ale art. 135 alin. (2) lit. e).

11. În vederea soluționării prezentei obiecții de neconstituționalitate, Curtea va procedea la verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a acesteia, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează a fi cercetate în ordinea menționată, constatarea neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018, paragraful 27, sau Decizia nr. 385 din 5 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 13 iunie 2018, paragraful 32).

12. Referitor la titularul dreptului de sesizare, prezenta obiecție de neconstituționalitate a fost formulată de un număr de 85 de deputați, care, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, au dreptul de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate a priori, fiind, așadar, îndeplinită această primă condiție de admisibilitate.

13. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de control constituțional, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament. Cu privire la acest aspect, se constată că Legea privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul protecției mediului a fost adoptată, în procedură de urgență, de Camera Deputaților, Camera decizională, în data de 3 iulie 2019, a fost depusă, în aceeași zi, la secretarul general pentru exercitarea dreptului de sesizare cu privire la

neconstituționalitatea legii și apoi trimisă spre promulgare. În data de 5 iulie 2019. Prezentă sesizare a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 8 iulie 2019. Într-o atare situație, luând act de faptul că sesizarea de neconstituționalitate a fost formulată peste termenul de 2 zile, prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, dar în interiorul termenului de 20 de zile, prevăzut de art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, legea nefiind încă promulgată la acea dată, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate este admisibilă sub aspectul respectării termenului în care poate fi sesizată instanța de control constituțional.

14. În vederea analizării îndeplinirii de către prezenta sesizare a celei de-a treia condiții de admisibilitate — obiectul controlului de constituționalitate, respectiv stabilirea sferei de competență a Curții cu privire la legea dedusă controlului, este necesară analiza criticilor formulate de autorii sesizării. Examinând temeiurile constituționale invocate în susținerea sesizării de neconstituționalitate, precum și motivarea obiecției formulate, Curtea observă că obiectul criticii în prezenta cauză îl constituie conținutul normativ al legii adoptate de Parlament.

15. Așadar, nefiind incident un fine de neprimire a sesizării astfel formulate, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legale criticate.

16. Dispozițiile legate criticat sunt cuprinse în art. 1 din Legea privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul protecției mediului care vizează modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 442 din 29 iunie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare. Critica vizează excluderea organizațiilor neguvernamentale de la administrarea ariilor naturale protejate.

17. Înainte de a efectua controlul de constituționalitate asupra acestor dispoziții, Curtea consideră utile următoarele precizări: dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 au mai fost supuse modificării, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2018 legiuitorul modificând o serie de prevederi, printre care și cele ale art. 16 alin. (3), art. 18, art. 20, art. 21 alin. (2) și ale art. 28 alin. (10) și (11). Cu privire la acest act normativ, în cadrul controlului de constituționalitate a priori efectuat asupra Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2018, prin Decizia nr. 214 din 9 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 435 din 3 iunie 2019, Curtea a admis obiecția de neconstituționalitate și a constatat că atât legea de aprobare, cât și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2018, care a adus modificări Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007, sunt neconstituționale, în ansamblul lor, contravenind prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, care impun legiuitorului delegat motivarea urgenței și a situației extraordinare atunci când adoptă o ordonanță de urgență. Ca urmare a deciziei Curții, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2018 care modificau Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 au fost suspendate de drept pentru un termen de 45 de zile, în temeiul dispozițiilor art. 147 alin. (1) din Constituție, începând cu data de 3 iunie 2019, dată la care a fost publicat actul jurisdicțional al Curții. La data de 12 iunie 2019, legiuitorul primar (Parlamentul) a preluat soluțiile legislative cuprinse în actul legiuitorului delegat și a demarat procedura legislativă de adoptare a Legii privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul protecției mediului, care include modificarea Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 57/2007, procedură suspendată în prezent ca urmare a sesizării Curții Constituționale. Întrucât, potrivit art. 147 alin. (1) din Constituție, dispozițiile din ordonanțele în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la expirarea termenului de 45 de zile, rezultă că, la data efectuării prezentului control de constituționalitate, dispozițiile art. 16 alin. (3), art. 18, art. 20, art. 21 alin. (2) și ale art. 28 alin. (10) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2018, nu mai sunt în vigoare, ca urmare a efectului abrogator al deciziei Curții Constituționale. Prin urmare, dispozițiile art. 1 din legea supusă controlului de constituționalitate care vizează modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 au ca efect, în realitate, și acoperirea vidului legislativ generat de decizia Curții Constituționale.

18. Cu privire la criticile de neconstituționalitate raportate la art. 1 alin. (3) și (5) și la art. 15 alin. (2) din Constituție, respectiv la principiul securității juridice și la principiul neretroactivității legii, Curtea reține că noua reglementare vizează modul de administrare a rezervațiilor științifice, a rezervațiilor naturale, a monumentelor naturii și, după caz, a geoparcurilor, siturilor patrimonialului natural universal, a zonelor umede de importanță internațională, a siturilor de importanță comunitară, a ariilor speciale de conservare și a ariilor de protecție specială avifaunistică care nu necesită structuri de administrare special constituite, respectiv preluarea administrării acestor areale de către A.N.A.N.P. de la custozii — persoane juridice care aveau calificarea, instruirea și mijloacele necesare pentru a stabili și a aplica măsurile de protecție și conservare a bunurilor încredințate, conform contractelor de custodie. A.N.A.N.P. este o instituție publică cu personalitate juridică, finanțată de la bugetul de stat și din venituri proprii, aflată în subordinea autorității publice centrale pentru protecția mediului, apelor și pădurilor, înființată prin Legea nr. 95/2016 în scopul asigurării unei administrări unitare și eficiente a ariilor naturale protejate reglementate prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007.

19. Potrivit expunerii de motive care a însoțit actul normativ în procedura de adoptare, inițiatorii acestuia au justificat intervenția legislativă prin faptul că „ariile naturale sunt gestionate în mod neunitar de către custozii, apărând proiecte blocate, avize eliberate cu întârziere, avize neconforme cu legislația în vigoare, interpretări excesive și neunitare ale legislației. [...] Majoritatea termenelor de realizare a proiectelor de infrastructură sunt prelungele, amânate sau chiar proiecte blocate din cauza lipsei de cooperare și comunicare cu custozii actuali”, astfel că „este necesară stabilirea unui cadru comun privind luarea deciziilor la nivel instituțional [...] care să urmărească integrarea măsurilor de conservare din faza de proiectare și identificarea alternativelor și selectarea optimă a acestora, pentru evitarea blocării proiectelor finanțate din fonduri europene, dar și a celor cu finanțare națională”.

20. Modul de atribuire a administrării ariilor naturale protejate se stabilește printr-o metodologie care se elaborează de A.N.A.N.P. și se aprobă prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru protecția mediului, atribuțiile custozilor fiind preluate de către A.N.A.N.P. prin structurile sale teritoriale. Potrivit noii reglementări, planurile de management și regulamentele de administrare se elaborează sau se avizează de către A.N.A.N.P., după caz, și se aprobă prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru protecția mediului, cu avizul autorității publice centrale din domeniul culturii și consultarea și autorităților publice centrale din domeniul dezvoltării regionale și administrației publice, agriculturii și silviculturii. Având în vedere aceste dispoziții, nu se poate susține critica potrivit căreia se creează „o stare de pericol

asupra integrității arilor naturale protejate, prin nașterea unui vid administrativ până la preluarea efectivă de către A.N.A.N.P. a arilor protejate de la custozii”.

21. Opțiunea legiuitorului pentru gestionarea unitară a arilor naturale protejate, în vederea eficientizării realizării proiectelor de infrastructură, prin preluarea custodiei acestor arii de către A.N.A.N.P., nu afectează securitatea raporturilor juridice și nu se aplică retroactiv unor situații juridice deja consumate. Curtea a statuat, în mod constant, că „o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare”. În acest sens sunt deciziile nr. 330 din 27 noiembrie 2001 și nr. 458 din 2 decembrie 2003. De asemenea, Curtea a statuat, în mod constant, că legea nouă se va aplica — de la intrarea ei în vigoare, atât situațiilor juridice care se vor naște, se vor modifica ori sînge după această dată, cât și efectelor viitoare ale raporturilor juridice trecute. În acest sens sunt, spre exemplu, Decizia nr. 409 din 4 noiembrie 2003, Decizia nr. 294 din 6 iulie 2004, Decizia nr. 812 din 9 noiembrie 2006 și Decizia nr. 201 din 13 martie 2007.

22. Având în vedere scopul modificărilor operate prin intermediul legii supuse controlului, respectiv administrarea unitară a arilor naturale protejate de către A.N.A.N.P., instituție publică aflată în subordinea autorității publice centrale pentru protecția mediului, apelor și pădurilor, Curtea reține că legiuitorul a acționat în virtutea obligației constituționale impuse de art. 35 alin. (2) privind asigurarea cadrului legislativ pentru exercitarea dreptului persoanei la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic, respectiv a celei impuse de art. 135 alin. (2) lit. e) din Constituție, potrivit căreia statul trebuie să asigure refacerea și ocrotirea mediului înconjurător, precum și menținerea echilibrului ecologic. Având în vedere că, potrivit art. 1 alin. (4) și (5) din Legea nr. 95/2016, A.N.A.N.P. se substituie în toate drepturile și obligațiile ce decurg din contractele, convențiile, înțelegerile, protocoalele privitoare la administrarea arilor naturale protejate încheiate de autoritatea publică centrală pentru protecția mediului, apelor și pădurilor, asigurând inclusiv administrarea arilor naturale protejate neatribuite, Curtea constată că prin legea supusă controlului legiuitorul nu aduce niciun element de nouitate sub aspectul reglementării entității naționale cu atribuții

în „administrarea unitară și eficientă a arilor naturale protejate reglementate prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007”, dispunând doar preluarea atribuțiilor custozilor de către A.N.A.N.P. prin structurile sale teritoriale.

23. În ceea ce privește critica raportată la prevederile art. 16 din Constituție, critică ce vizează dispozițiile art. 1 pct. 4 care modifică art. 18 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007, în sensul eliminării organizațiilor neguvernamentale din sfera entităților care pot administra ariile naturale protejate, Curtea reține că noua reglementare prevede expres la art. 1 pct. 3, care introduce alin. (31) la art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007, că A.N.A.N.P. „poate încheia parteneriate pentru administrarea arilor naturale protejate prevăzute la alin. (3), cu persoane juridice de tipul: instituții de învățământ și cercetare, muzee, autorități publice locale, organizații neguvernamentale, care desfășoară activități în domeniul arilor naturale protejate”. Aceste prevederi urmează a fi coroborate cu dispozițiile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 95/2016, rămase nemodificate, care prevăd că A.N.A.N.P. „asigură cadrul necesar pentru managementul arilor naturale protejate prin: a) structuri teritoriale ale Agenției Naționale pentru Arii Naturale Protejate, fără personalitate juridică, organizate la nivel de direcție sau serviciu, cu rol de administrare a arilor naturale protejate; b) structuri de administrare special constituite aflate în relație contractuală, în coordonarea agenției; c) custodii aflate în relație contractuală, în coordonarea agenției.” Având în vedere aceste prevederi legale, Curtea apreciază că nu se susține critica autorilor obiecției de neconstituționalitate potrivit căreia operează o excludere a organizațiilor neguvernamentale de la dreptul de a administra ariile naturale protejate, dispozițiile criticate instituind o discriminare a acestor entități. Din contră, legea prevede posibilitatea încheierii de parteneriate pentru administrarea arilor naturale protejate, inclusiv sub forma unor contracte de custodie, cu respectarea cadrului normativ în vigoare.

24. Având în vedere toate aceste argumente, Curtea constată că dispozițiile legale criticate cuprinse în art. 1 din Legea privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul protecției mediului, care vizează modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007, nu contravin prevederilor art. 1 alin. (3) și alin. (5), art. 15 alin. (2), art. 16, art. 35 și ale art. 135 alin. (2) lit. e) din Constituție.

25. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate formulată de un număr de 65 de deputați aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal și Uniunii Salvați România și neafiliati și constată că dispozițiile Legii privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul protecției mediului sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistral-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu